

Rolnummer 5062
Arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012

ARREST

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 1, achtste lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij vonnis van 23 november 2010 in zake R.T. tegen de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 29 november 2010, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« Schendt artikel 1, achtste lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, in die zin geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2.2 en 26.1 van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, in zoverre het de erkende staatlozen en de andere categorieën van vreemdelingen op dezelfde wijze behandelt, door van hen te vereisen, voor de toekenning van het recht op gewaarborgde gezinsbijslag, dat zij toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven overeenkomstig de wet van 15 december 1980, waardoor aldus geen rekening wordt gehouden met hun specificiteit, waarbij België zich via het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen te hunnen aanzien soortgelijke verplichtingen heeft opgelegd als die welke het zich via het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen jegens de vluchtelingen heeft opgelegd, zonder ze daarom op gelijkwaardige wijze na te komen, en waarbij het de supranationale waarborgen aldus op discriminerende wijze toepast ?

Is het antwoord, indien die eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, identiek wanneer het kind voor wie gewaarborgde gezinsbijslag wordt aangevraagd, de Belgische nationaliteit heeft ? ».

Memories zijn ingediend door :

- R.T.;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 10 november 2011 :

- is verschenen : Mr. J. Vanden Eynde, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen verslag uitgebracht;
- is de voornoemde advocaat gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

R.T., die afkomstig is uit Oezbekistan, heeft in 2000 in België asiel aangevraagd, aanvraag die is verworpen in 2002. Bij een vonnis dat op 18 januari 2008 is uitgesproken, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Luik aan het echtpaar T. en aan de oudste dochter de hoedanigheid van staatlozen toegekend overeenkomstig het Verdrag van New York van 28 september 1954.

R.T. vraagt aan de Rijksdienst voor Kinderbijslag voor Werknemers (RKW) de toekenning van gezinsbijslag voor zijn in 2003 geboren dochter C., die de Belgische nationaliteit heeft, en voor zijn dochter A., die staatloos is. Hij voert de vrijstelling van de verblijfsvoorwaarde aan die bij artikel 1, zesde lid, 2°, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag aan de staatlozen wordt toegekend. Hij voert eveneens de rechtspraak Zhu en Chen van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de artikelen 2, lid 3, 26, lid 2, en 27, lid 3, van het Verdrag inzake de rechten van het kind, artikel 22bis van de Grondwet en het op 30 september 2003 uitgesproken arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan.

Bij beslissing van 24 juli 2008 heeft de RKW de aanvraag voor gewaarborgde gezinsbijslag verworpen omdat de eiser niet voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 1 van de wet van 20 juli 1971, dat bepaalt dat de persoon die een aanvraag voor gewaarborgde gezinsbijslag indient, moet zijn toegelaten of gemachtigd in België te verblijven of er zich te vestigen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De eiser heeft op 29 augustus 2008 tegen die beslissing van de RKW beroep ingesteld bij de Arbeidsrechtbank te Luik.

Steunend op het arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 van het Grondwettelijk Hof, voert de eiser een discriminatie tussen de erkende vluchtelingen en de erkende staatlozen aan.

De Rechtbank, die de arbeidsauditeur volgt, is van oordeel dat de evolutie in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof sinds 2006 in aanmerking moet worden genomen en zij beslist de hiervoor weergegeven prejudiciële vragen te stellen.

III. In rechte

- A -

Standpunt van de eiser voor de Arbeidsrechtbank te Luik

A.1. Steunend op het arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 van het Grondwettelijk Hof, is de eiser voor de Arbeidsrechtbank te Luik van mening dat zowel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet als de andere door de Rechtbank opgeworpen bepalingen klaarblijkelijk zijn geschonden omdat er geen machtiging tot verblijf wordt toegekend aan de staatlozen die in de door de Rechtbank vermelde omstandigheden zijn geplaatst. De schending is eveneens evident wanneer het kind voor wie gewaarborgde gezinsbijslag wordt aangevraagd, de Belgische nationaliteit heeft.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. Volgens de Ministerraad heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 110/2006 van 28 juni 2006 aanvaard dat de wetgever ten aanzien van de rechthebbende een voorwaarde met betrekking tot een regelmatig verblijf oplegt, wanneer hij beslist gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen in het kader van een niet op bijdragen berustend stelsel. Het Hof heeft evenwel gepreciseerd dat bij de maatschappelijke dienstverlening die wordt toegekend aan het Belgische kind van een rechthebbende die onregelmatig op het grondgebied verblijft, rekening moest worden gehouden met het feit dat het geen gewaarborgde gezinsbijslag zou genieten. De Ministerraad merkt op dat in de prejudiciële vraag die aan de oorsprong van dat arrest ligt, uitdrukkelijk naar de artikelen 2 en 26, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind werd verwezen.

A.2.2. De Ministerraad merkt daarenboven op dat een zelfs erkende staatloze een vreemdeling is die aan de wet van 15 december 1980 en aan de uitvoeringsbesluiten ervan is onderworpen, aangezien de erkenning van de staatloosheid door een gerechtelijke overheid *ipso facto* geen gevolgen met zich meebrengt voor de regelmatigheid van zijn verblijf. De erkenning van de status van staatloze heeft immers enkel een declaratief karakter. In een arrest van 19 mei 2008 heeft het Hof van Cassatie duidelijk in herinnering gebracht dat de erkenning van de hoedanigheid van staatloze geen enkel verblijfsrecht verleent en het illegale karakter van het verblijf van de vreemdeling niet wijzigt.

In zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft het Hof geoordeeld dat het verschil in behandeling, vanuit de invalshoek van de regelmatigheid van het verblijf, tussen de erkende vluchteling en de staatloze die deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en omdat hij aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, niet redelijk verantwoord is. Het Hof heeft evenwel geoordeeld dat dat verschil in behandeling zijn oorsprong vond in een lacune in de wetgeving.

De Ministerraad merkt op dat de wetgever niet is opgetreden om de wet van 15 december 1980 te wijzigen. Bijgevolg wordt, in de huidige stand van de wetgeving en van de regelgeving, aan de persoon die door een rechtscollage de status van staatloze heeft verkregen, niet automatisch een verblijfsrecht toegekend.

A.2.3. Steunend op het arrest nr. 62/2009 van 25 maart 2009, is de Ministerraad ook van oordeel dat het voor de wetgever legitiem, redelijk en evenredig is ervoor te kiezen om gewaarborgde gezinsbijslag enkel toe te kennen aan rechthebbenden die zich op een regelmatig verblijf op het grondgebied kunnen beroepen.

A.2.4. Hij besluit dat de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. Het staat aan de wetgever een einde te maken aan de lacune die in het voormelde arrest nr. 198/2009 ongrondwettig is geacht. In de rechtspraak van de Raad van State en van de hoven en rechtbanken is herhaaldelijk gewezen op het feit dat personen proberen om zich vrijwillig in een situatie te stellen die het hun mogelijk zou maken de status van staatloze aan te vragen en te verkrijgen. Daarentegen is de erkenning van de status van vluchteling de uitkomst van een procedure die zorgvuldig door de wetgever en de uitvoerende macht is ingevoerd. Het staat dus niet aan het Grondwettelijk Hof de plaats van de wetgever in te nemen teneinde te bepalen op welk ogenblik en onder welke voorwaarden aan een persoon van wie de status van staatloze zou zijn erkend, een verblijfstitel zou worden toegekend of geweigerd. Dat geldt des te meer daar de internationale verdragen die op, enerzijds, de vluchtelingen en, anderzijds, de staatlozen van toepassing zijn, geenszins de automatische afgifte van een verblijfstitel vereisen.

A.2.5. Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, zo zet de Ministerraad uiteen, vloeit uit het betoog inzake de eerste prejudiciële vraag voort dat het, zelfs wanneer het rechtgevende kind Belg is, niet discriminerend is de voorwaarde met betrekking tot een regelmatig verblijf op het grondgebied op te leggen. Er dient dus geen verschillend antwoord op die vraag te worden gegeven.

- B -

B.1. De verwijzende rechter stelt het Hof vragen over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2, lid 2, en 26, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van artikel 1, achtste lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag, in die zin geïnterpreteerd dat het van toepassing is op de staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben.

B.2. Artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag bepaalt :

« Onverminderd de bepalingen van artikel 10, wordt gezinsbijslag toegekend, onder de bij of krachtens deze wet bepaalde voorwaarden, ten behoeve van het kind dat uitsluitend of hoofdzakelijk ten laste is van een natuurlijke persoon die in België verblijft.

Wanneer het kind een vergoeding geniet als bedoeld in de wet van 3 juli 2005 betreffende de rechten van vrijwilligers, is dit geen beletsel voor de toekenning van gezinsbijslag.

Het kind blijft ten laste wanneer het een vrijwillige militaire inzet vervult, tot de eerste dag van de zesde kalendermaand die volgt op de maand tijdens dewelke de militair de dienstneming aangaat bedoeld in artikel 21, tweede lid, van de wet van 10 januari 2010 tot instelling van de vrijwillige militaire inzet en tot wijziging van verschillende wetten van toepassing op het militair personeel. Hetzelfde geldt wanneer hij een dienst van collectief nut uitoefent, krachtens de wet van 11 april 2003 tot instelling van een vrijwillige dienst van collectief nut.

Een kind wordt geacht hoofdzakelijk ten laste te zijn van de in het eerste lid bedoelde natuurlijke persoon indien deze persoon voor meer dan de helft bijdraagt in het onderhoud van het kind.

De natuurlijke persoon wordt geacht tot bewijs van het tegendeel deze voorwaarde te vervullen indien uit de inschrijving in het bevolkings- of vreemdelingenregister of het Rijksregister van de natuurlijke personen blijkt dat het kind deel uitmaakt van zijn gezin. Dit vermoeden kan niet worden omgekeerd om de reden dat het kind recht op maatschappelijke integratie heeft krachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De natuurlijke persoon bedoeld in het eerste lid moet werkelijk en ononderbroken verbleven hebben in België gedurende minstens de laatste vijf jaar die de indiening van de aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag voorafgaan.

Van deze voorwaarde worden vrijgesteld :

1° de persoon die onder de toepassing valt van de Verordening (EEG) nr. 1408/71 van 14 juni 1971 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de toepassing van de sociale verzekeringsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen;

2° de staatloze;

3° de vluchteling in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de persoon die niet bedoeld is onder 1° en die onderdaan is van een Staat die het Europees Sociaal Handvest of het Herziene Europees Sociaal Handvest heeft geratificeerd;

5° de persoon die gewaarborgde gezinsbijslag aanvraagt ten behoeve van een kind :

a) dat onderdaan is van een Staat die onder de toepassing valt van de verordening (EEG) nr. 1408/71 van 14 juni 1971 van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de toepassing van de sociale verzekeringsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, of indien dit niet het geval is, dat onderdaan is van een Staat die het Europees Sociaal Handvest of het Herziene Europees Sociaal Handvest heeft geratificeerd;

b) dat staatloze is of vluchteling in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Als de natuurlijke persoon bedoeld in het eerste lid vreemdeling is, moet hij toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven of zich er te vestigen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De gezinsbijslag omvat :

1° de kinderbijslag;

2° de leeftijdsbijslag;

3° het kraamgeld;

4° de bijzondere bijslag bedoeld in artikel 10;

5° de adoptiepremie;

6° jaarlijkse leeftijdsbijslag;

7° de maandelijks bijslag.

De Koning kan andere bijslagen toekennen wanneer en in de mate waarin deze bijslagen eveneens verleend worden in de regeling van de gezinsbijslag voor zelfstandigen ».

B.3.1. Uit de feiten van de aan de verwijzende rechter voorgelegde zaak, de motieven van de verwijzingsbeslissing en de bewoordingen van de prejudiciële vragen blijkt dat het Hof in de eerste plaats wordt verzocht zich uit te spreken over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 2, lid 2, en 26, lid 1, van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van het achtste lid van het voormelde artikel 1, in zoverre het aan een staatloze natuurlijke persoon die zich in de in B.1 bedoelde situatie bevindt en die twee kinderen ten laste heeft, de verplichting oplegt te zijn toegelaten of gemachtigd in België te verblijven of zich er te vestigen, overeenkomstig de

bepalingen van de voormelde wet van 15 december 1980, teneinde gewaarborgde gezinsbijslag ten behoeve van zijn kinderen te kunnen verkrijgen.

Indien die eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, vraagt de verwijzende rechter of het antwoord van het Hof identiek is wanneer het kind voor wie gewaarborgde gezinsbijslag wordt aangevraagd, de Belgische nationaliteit heeft.

B.3.2. Hoewel de eerste prejudiciële vraag betrekking heeft op een gelijkheid van behandeling tussen de staatlozen en de andere categorieën van vreemdelingen, blijkt uit de bewoordingen van die vraag en uit de motieven van de verwijzingsbeslissing dat zij betrekking heeft op het verschil in behandeling tussen de staatlozen die zich in de in B.1 bedoelde situatie bevinden en de vluchtelingen in zoverre de eerste categorie van vreemdelingen, in tegenstelling tot de tweede, niet voldoet aan de bij de in het geding zijnde bepaling vastgestelde voorwaarde met betrekking tot een regelmatig verblijf.

De verwijzende rechter wijst erop dat België ten aanzien van staatlozen is gebonden door het Verdrag van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen, dat soortgelijke verplichtingen oplegt als die welke op grond van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen moeten worden nagekomen ten aanzien van vluchtelingen.

B.4. Om de eerste prejudiciële vraag te beantwoorden, dient te worden onderzocht of de door de wetgever in aanmerking genomen vereiste, ten aanzien van de in B.1 bedoelde staatloze rechthebbende, van een verblijf dat in overeenstemming is met de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verantwoord is ten aanzien van het door de wetgever nagestreefde doel en of een redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen het aangewende middel en het beoogde doel.

B.5.1. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 20 juli 1971 blijkt dat de wetgever de bedoeling had in de sector van de kinderbijslagen een residuair stelsel in te voeren :

« [...] Er zijn sommige kinderen voor wie momenteel de kinderbijslag niet kan worden uitbetaald omdat er in hunnen hoofde geen rechthebbende is noch in het stelsel der werknemers noch in het stelsel der zelfstandigen. Het is derhalve nodig een residuair stelsel van kinderbijslag in te richten » (*Parl. St.*, Senaat, 1970-1971, nr. 576, verslag, p. 1).

B.5.2. Nu de wetgever met de instelling van een gewaarborgde gezinsbijslag de bedoeling had een residuair stelsel in te voeren zodat de kinderen die niet onder het verplicht stelsel ressorteren ook het voordeel van gezinsbijslag zouden genieten, rijst de vraag of de maatregel die ertoe leidt dat, zonder enige uitzondering, het voordeel van die wetgeving niet in aanmerking kan worden genomen voor de kinderen die ten laste zijn van een staatloze persoon die niet is toegelaten of gemachtigd in België te verblijven of zich er te vestigen, overeenkomstig de wet van 15 december 1980, niet tegen de voormelde doelstelling ingaat.

B.5.3. Zoals het Hof in zijn arresten nrs. 110/2006 van 28 juni 2006 en 48/2010 van 29 april 2010 reeds heeft opgemerkt, vermocht de wetgever, gelet op het niet-contributieve karakter van het residuaire stelsel, dat voordeel afhankelijk te stellen van het bestaan van een voldoende band met België. Niettegenstaande de opeenvolgende wijzigingen ervan, hebben de artikelen 1 en 2 van de wet van 20 juli 1971 steeds voorwaarden - van nationaliteit of van verblijf - voor het verkrijgen van een gewaarborgde gezinsbijslag opgelegd. De wet van 29 april 1996 die tot de in het geding zijnde bepaling heeft geleid, heeft die vereisten enkel gemilderd om de Belgen en de onderdanen van de Europese Economische Ruimte (*Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 352/1, p. 40) alsook de staatlozen en vluchtelingen op identieke wijze te behandelen.

In zijn arrest nr. 110/2006 van 28 juni 2006, zoals bevestigd in zijn arrest nr. 48/2010 van 29 april 2010, heeft het Hof geoordeeld dat de wetgever het voordeel van het residuaire stelsel afhankelijk kon stellen van de voorwaarde van een regelmatig verblijf in België.

B.6. Volgens artikel 49 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden de personen die als vluchtelingen in de zin van die wet worden beschouwd, toegelaten tot het verblijf of de vestiging in het Rijk. Zij voldoen daardoor aan de bij de in het geding zijnde bepaling vastgestelde voorwaarde om het voordeel van gezinsbijslag te verkrijgen. Een dergelijke bepaling bestaat daarentegen niet voor de staatlozen.

B.7. Het Hof moet onderzoeken of de in het geding zijnde bepaling redelijk is verantwoord, in zoverre zij, door van alle rechthebbenden op gezinsbijslag een wettelijk verblijf te vereisen, tot gevolg heeft dat die rechthebbenden verschillend worden behandeld, naargelang zij vluchtelingen of staatlozen zijn.

B.8. De situatie van de staatlozen in het internationaal recht wordt geregeld door het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954, goedgekeurd bij de wet van 12 mei 1960 (hierna : het Verdrag van New York); die van de vluchtelingen is geregeld bij het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna : het Verdrag van Genève).

De twee verdragen, die historisch gezien uit dezelfde demarche voortvloeien, bevatten bepalingen waarvan de draagwijdte in verschillende opzichten vergelijkbaar is. Krachtens artikel 7, lid 1, van het Verdrag van Genève en artikel 7, lid 1, van het Verdrag van New York kent België aan de vluchtelingen en aan de staatlozen de regeling toe die het aan de vreemdelingen in het algemeen toekent. Krachtens de artikelen 23 en 24 van het Verdrag van New York en de artikelen 23 en 24 van het Verdrag van Genève moet België aan de vluchtelingen die rechtmatig op zijn grondgebied verblijven en aan de staatlozen die rechtmatig erop verblijven, dezelfde behandeling als die van de onderdanen toekennen op het vlak van de arbeidswetgeving, de wetgeving inzake sociale zekerheid en de bijstand van overheidswege; noch de enen, noch de anderen kunnen, indien zij rechtmatig op het grondgebied verblijven, het land worden uitgezet, tenzij om redenen van nationale veiligheid of openbare orde (artikel 31 van het Verdrag van New York en artikel 32 van het Verdrag van Genève). Geen van beide verdragen kent aan de daarin beoogde personen het recht toe om te verblijven op het grondgebied van de Staat die hen als vluchteling of als staatloze erkent.

B.9. De erkende staatlozen en de erkende vluchtelingen bevinden zich aldus in grotendeels vergelijkbare situaties, niet alleen rekening houdend met de voorschriften van die bepalingen, maar ook met het feit dat aan de overheid, door hun de hoedanigheid van, al naargelang van het geval, staatloze of vluchteling toe te kennen, plichten worden opgelegd ten aanzien van de betrokkenen.

B.10. Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten.

Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.

B.11. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft vastgesteld, vloeit die discriminatie niet voort uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, dat alleen betrekking heeft op de in België erkende vluchtelingen, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten. Het Hof merkt op dat de wetgever die leemte niet heeft verholpen door voor die erkende staatlozen een bepaling aan te nemen die gelijkwaardig is aan artikel 49 van de wet van 15 december 1980.

De discriminatie tussen de vluchtelingen en die staatlozen vindt evenmin haar oorsprong in artikel 1, achtste lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag. Het is de wet van 15 december 1980 die niet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij niet voorziet in een bepaling die soortgelijk is aan artikel 49 ervan, waardoor de in België erkende staatlozen bedoeld in B.1 een verblijfsrecht zouden hebben dat vergelijkbaar is met datgene dat de vluchtelingen genieten.

B.12.1. Het komt de wetgever toe de voorwaarden te bepalen onder welke bepaalde categorieën van staatlozen in België een verblijfstitel kunnen verkrijgen.

B.12.2. In afwachting van dat wetgevend optreden dat betrekking heeft op de wet van 15 december 1980, staat het aan de verwijzende rechter een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt. Bijgevolg komt het de arbeidsgerechten waarbij een weigering om gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen ten behoeve van een kind dat ten laste van een erkende staatloze is

van wie zij vaststellen dat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonbaar dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, aanhangig is gemaakt, toe dat kind het in het geding zijnde recht op gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen, niettegenstaande het feit dat de staatloze persoon ten laste van wie het is, nog niet is toegelaten of gemachtigd op het Belgische grondgebied te verblijven.

B.13. Bijgevolg behoeft de tweede prejudiciële vraag geen antwoord.

NIET VERBETERDE KOPIE

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- In zoverre het aan een vreemdeling de verplichting oplegt te zijn toegelaten of gemachtigd in België te verblijven of zich er te vestigen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt artikel 1, achtste lid, van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

- De voormelde wet van 15 december 1980 schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre zij niet erin voorziet dat de in België erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren en aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden zouden hebben, een verblijfsrecht hebben dat vergelijkbaar is met datgene dat de vluchtelingen genieten op grond van artikel 49 van die wet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 11 januari 2012.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse